

Óli Jacobsen

Høgna Jacobsen:

MEGNAR ÆTTARSØGA HJÁ
FJØLD AV FØROYINGUM

Bókin hjá Høgna Jacobsen **Nakrar myndir úr ÆTTARSØGUN** er ein fongur fyri tey, sum hava áhuga fyri ætt og søgu

I vikuni kom hetta stóra verkið við 550 blaðsíðum og einum 2.000 myndum í bókabúðirnar.

Hetta er søgan um ættina hjá Samuel Daniel Petersen, ættaður av Miðgerði í Kollafirði og Else Birgitte Jacobsen, ættað úr Bajanstovu í Havn. Tey vóru uppsitarapar á Aalekjærs garðinum í Havn árinum 1867-1886.

Bókin er partvíst eisini á enskum og donskum. Hetta er fyri, at teir nógvu útlendingarnir í ættini eisini skulu kunna lesa hana.

Her er sjálvandi ein hópur av ættarfólki, men Høgna ger mest burtur úr hesum báðum, sum vóru oldurforeldur hansara.

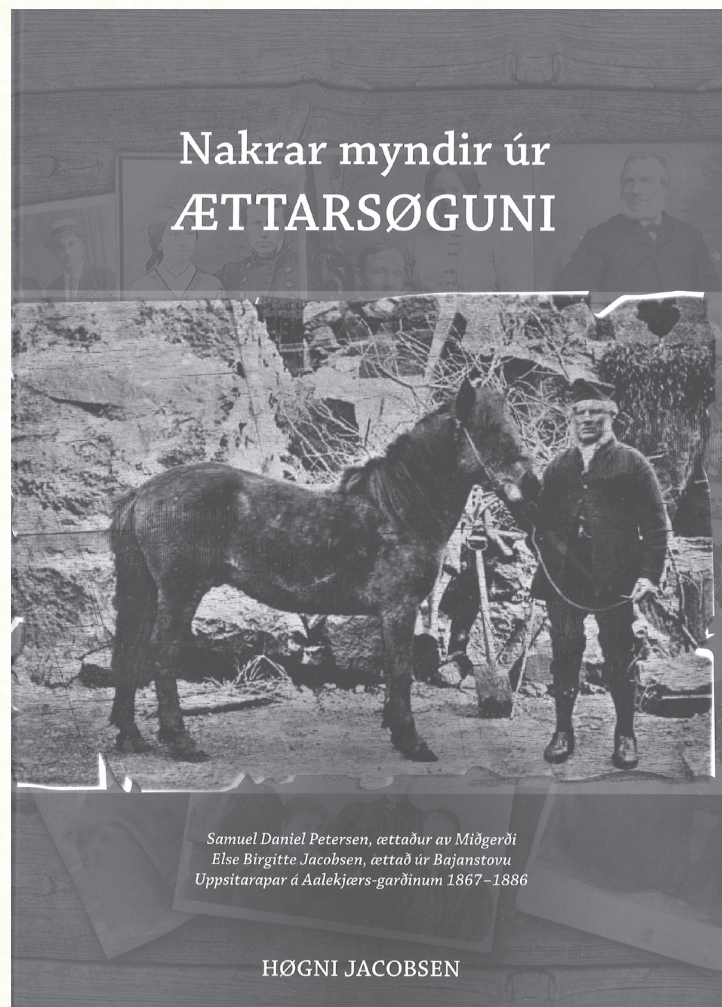
Tey bæði finga sjei børn. Elstur var Magnus Samuelsen f. 1858. Elsti sonur hansara var Vilhelm Samuelsen, sum seinni fekk sær navnið Tórsheim.

Systkin hjá Magnusi vóru Kathrine Frederikke, Anna Elisabeth, Eva, Dánjal, Peter og Andreas. Beiggjarnir í Havn vórðu kallaðir í Horni. Teir vóru og eru saman við teirra ætt sera kendir í Havn. Petur, sum var bakari, fór til Klaksvíkar, har hann fekk stóra og kenda ætt. Nú 100 ár eru liðin, síðan fyrsta Betesda varð bygt, kann nevast, at Petur lat grundstykkið.

"Keisarin"

Ættin er so mikið stór, at tað verður ikki pláss fyri at viðgera meira enn ættargreinina hjá Vilhelmi. Vanliga varð hann nevndur keisarin, sum man koma frá tí, at hann var navnafelagi hjá týska keisaran, sum "átti" stóran part av fyrra heimsbardaga.

Vilhelm var føddur í 1881, hann doyði í 1954. Hann var byggimeistari, gjørdi vegir, bygdi hús, stoypti m.a. Vágs kirkju og lok á Havnará. Men tað, sum hann var mest kendur fyri, vóru tær vøkru grótrúgvvarnar, hann stóð fyri. Kanska tann kendasta er brúgvinn um Sandá úti í Havnardali, sum

Bókin, sum eru søga hjá stórum parti av føroyingum

gjørði tað koyrandi til Kirkjubøar. Vilhelm hevði lægsta boð uppá kr. 12.487. Men hann fekk trupulleikar av hesum arbeiði, sum partvíst mátti gerast um aftur. Tá ið hetta var gjørt í 1926, varð sagt, at nú fór brúgvinn at halda til ævigar tíðir.

M.S. Viðstein hevði eina drúgvagrein um Vilhelm í Dagblaðnum í 1951, tá ið hann fylti 70 ár.

Mourentius skrivaði millum annað, at Vilhelm var kendur um allar Føroyar, so víða sum hann hevur ferðast, tá ið byggjast skuldu brýr og landingar.

Men hann gjørdi eisini annað. Hann gjørdi húsagrundir, og tær

nógvar. Hann var tann fyrsti í Havn at stoypa betonghús, tað var í 1916. Hann var eisini við til at leggja fyrstu telefonlinjuna í Føroyum. Mourentius endar við at siga:

"Vilhelm Tórsheim og Anna eru tiltikin fyri blíðskap og holl í vinskapi. Mong eru tey, sum hava teimum gott at bera, tí fremmandur hevur allar dagar verið líka vælkominn á gátt sum aðrir kunningar, og tey verða nógvið ynskja hjúnum alt gott og Vilhelmi Tórsheim tillukku á sjeiti ára degnum".

Vilhelm sat í Tórshavnar Býráð frá 1917 til 1920. Hann var valdur á arbeiðaralistanum, lista C.

Vilhelm var ógvuliga tjóðskaparsinnaður og gekk á odda í skrúðgonguni á Ólavsøku 1941. Hetta var fyrstu ferð, at Ólavsøkan varð sett alment og at Merkið var at síggja alla staðni í Havn. Stigtakararnir vóru Vilhelm, Edvard Samuelsen og Kjartan Mohr. Teir heittu á Havnar Hornorkestur og reiðmenn um at skipa fyri skrúðgongu og fáa røðara at seta Ólavsøkuna. Hetta hevur verið ein fastur siður síðani tá.

Giftur og misti konuna

Í 1902 giftist Vilhelm við Petronellu Petersen, ættað úr Funningi. Hon var komin til Havnar at vera í húsi hjá beiggja sínum, tí eldra Knút skómakaranum. Í Havn hevði hon so hitt Vilhelm. Petronella átti eisini eina systir í Havn. Hetta var Anna Sofia, sum giftist við Johan Hendrik Egholm. Tey finga sjei børn og eiga eina stóra og kenda ætt í Havn.

Nella doyði í barsilssong í 1910. Anna Sofia og Joen Hendrik finga sama ár eina dóttir, sum varð kallað Petronella eftir systirini, vanliga nevnd Nella.

Elsta barnið hjá teimum, Magnhild, var fødd 1901. Hon giftist við

Albin Gustafsson, sum var svenskarari. Tey hittust, tá ið hann var í Føroyum og arbeiddi hjá Vilhelm. Tey fluttu til Danmarkar, men hon bleiv sjúk av tuberkul og doyði í 1936. Tey finga triggjar gentur og ein drong.

Sonurin kallaðist Ib og var 10 ár, tá ið mamman doyði. Anna, stjúkmamma Magnhild, sum var kend fyri at vera eitt gott fólk, hevði lovað at taka sær av Ib, um Magnhild fall frá.

Høgna heldur áfram á donskum: Da Magnhild var død satte Allan

Ib ombord på passagerdamperen Tjaldur, men han havde ingen penge, så hans svigerfar Vilhelm betalte billetten ved damperens ankomst til Thorshavn.

Ib kom tiskil at ganga í skúla í Havn. Hann varð nakað happaður, tí hann ikki dugdi føroyskt.

Aftaná kríggið vildi hann sleppa at fiska við donskum snurriváðskipum, sum ofta lögdu at í Havn.

Eina ferð var tað ein av hesum bátum, sum manglaði ein mann, og Ib vildi sleppa við. Men abbin, Vilhelm, segði nei. Tað segðist í ættini, at hann hevði "ánilsir". Tískil fór onkur annar við hesum

Vilhelm og seinna konan, Anna.